

DESPRÉS DE LA FUSIÓ DE DAIMLER-BENZ I MBB, MECKLINGER
VEU AMENAÇADA LA SEUA CARRERA

...I el seu fill no va anar a la 'mili'

No és un armer, tampoc un guerrer fred, és un 'bon vivant':
Roland Mecklinger, de la MBB, el suprem empresari
armamentista de la República Federal Alemanya.

Paula Almóvist

Roland Mecklinger és l'amabilitat personificada. ¿Què esperava jo? ¿Un to militar, potser? ¿Un informador glacial com Rupert Scholz? ¿És que un ha d'anar pel món, com la caricatura d'un assassí nazi de guant blanc, si es dedica avui dia a comercialitzar míssils antitanc i armes teledirigides? Ja per telèfon, el vice-president del consell d'administració de MBB es mostra suabi, amè i afable: ¡Ah! Però ¿un taxi?, ¡ni pensar-ho, ens enviarà el seu xofer a l'aeroport!

Un Mercedes 560, tipus «caixa forta», amb cortinetes, ens arplega. Em sent incòmoda en els seients, tous i suaus, darre els vidres antibala. Però la carrossa dels VIP té un sentit: sense ella no hauríem arribat puntuals a l'entrevista a causa de tota una sèrie de comportes de seguretat que cal passar en la gran ciutat, envoltada de filats espinosos, que la MBB té a Ottobrunn, prop de Munic, abans d'arribar a la suite del màxim cap de la tècnica militar.

El falcó viu envoltat de blau-gris. El blau cobreix les fustes, blaus són els 160 metres quadrats de moqueta i també les portes d'acer de la grossària d'un braç. I una es meravella que també les dues belles secretàries privades no hagen d'acudir al treball pulcrament vestides de blau.

Una porta s'obre de sobte, sona com un colp de vent, però no, és Roland Mecklinger. Primera impressió: un Franz Joseph Strauss en més jove i aerodinàmic. Bo, és més alt, més esportiu, parla amb accent suabi en comptes de bavarès, però, això sí, amb la mateixa eloqüència, el mateix *charme* que Franz Joseph Strauss utilitzava amb les dames. Encara que Mecklinger, de 51 anys, siga també un jugador de tennis de competició és, sobretot, un *bon vivant* que exhala per tots els pors la ferma determinació d'esprèmer-li el suc a la vida.

Per a ser un empresari alemany que es troba al cim, porta un cert excés d'abillaments: un anell de lapislàtzuli, una agulla de corbata amb un robí i alguna cosa més en la solapa. El poder adquisitiu exhibit a dojo resulta suportable en repartir-se a sobre d'un gegant.

Mecklinger és desarmant com un xiquet al qual li han regalat un tren elèctric molt car (en el seu cas, una renda anual d'un milió poc més o menys) i que ha de comunicar a tot el món la seua alegria. Amb les inicials brodades a mà en el puny de la camisa, amb el toc de coqueteria que atorga el fet que es pugui veure l'etiqueta del dissenyador en traure's l'americana.

L'havíem esperat en la sala de conferències petita, on a Mecklinger li agrada rebre els seus visitants i obsequiar-los amb una

delicada ració de *Weisswurst*. L'habitació és una espècie de galeria d'espills: cada quadro de la paret reflecteix Mecklinger, no el seu rostre i els seus cabells, sempre com acabats de pentinar, sinó la seua gràcia i el seu enginy. Per exemple: «Sempre estem al primer lloc del mercat; si estiguérem alguna vegada en l'últim, invertiríem el sentit». I: «En el centre de tots els nostres esforços hi ha el client, per això sempre ensopeguem amb ell».

¿Ha estat ell qui ha fet imprimir i emmarcar tan polidament les seues sentències? «No, no, no» —exclamen a duo els seus més fidels col·laboradors, el seu secretari particular i el cap de premsa. No, no: els satisfets col·laboradors de Mecklinger prenen nota de la riquesa espiritual que li ve als llavis al seu superior en les conferències i després la converteixen en decoració mural. «Mecklinger pot motivar moltíssim el personal», declaren entusiasmats. Caldria preguntar si el diploma del curs accelerat de la Universitat de Harvard, que està penjat entre totes aquestes cites divertides, el van col·locar també els seus subordinats. Potser li'l van furar del seu expedient escolar.

El secretari particular i el cap de premsa hi són presents també durant les dues hores de conversa a la sala de conferències gran. Aquest canvi de sala, proposat discretament i amb desimboltura, s'explica perquè allí, cada cinc metres hi ha un commutador d'emergència que qualsevol dels tres senyors podria pitjar si jo, en comptes d'un llapis nou, traguera una pistola. Els col·laboradors són allà, asseguts com si foren dues filles victorianes seguint el codi de conducta que fa que vegem la visita però que no l'escolten si no els pregunten. Només quan s'insinua una mirada inquiridora del *super-pare* —«¿Tenim 4.000 o 6.000 persones en la tècnica militar?»— ells diuen la xifra correcta. Fora d'això, en la seua mirada es detecta una mena d'embadaliment sempre que el Gran Mecklinger diu alguna cosa assenyada, enginyosa o molt atrevida.

Igual que fa Superman, primerament, esbandeix els perills lluny d'ell: «Quan els terroristes desapareixen, fan sempre blanc, i la majoria de les vegades en qui no toca. ¿Quin delictes havia comès Gero von Braumühl, per exemple? Jo, en qualsevol cas, renuncie a la protecció personal en la vida privada. Si fera cas de totes les instruccions, no podria permetre al seu fotògraf que disparara, perquè cada foto meua que circule representa, en opinió de la policia, un risc per a la meua seguretat».

Puc comprendre el seu dilema. Un home a qui agrada mirar-se a l'espill, es deixa fotografiar a gust. «Com és natural, visc en una casa segura amb un nom fals que

«També es cometen assassinats amb ganivets de cuina. El fabricant, ¿n'és responsable?».

canvia cada sis mesos». Tinc la lleugera impressió d'estar entrevistant, ací, en aquesta supersala, un militant de la RAF (Fracció de l'Exèrcit Roig). Però en el cas de Mecklinger, són les forces de seguretat que busquen la clandestinitat. «Jo em negue a tenir escorta en la vida privada. ¿He d'anar, per exemple, a l'Auberaine i desitjar-los als meus custodiadors una simpàtica vetlada en la parada de fregits del costat?».

No, ell no gasta *putades* socials. I les consideracions familiars estan fora de lloc, perquè —«em passa quasi el mateix que a Beckenbauer»— viu ja fa temps divorciat i els xiquets són ja grans.

¿Un home sense por? Tampoc és això. Por, «fins i tot terror», ha tingut i té Mecklinger a la deslleialtat. A la daga oculta entre la roba en les seues files.

«Ell vol que l'adoren», em va dir un dels antics col·legues de Mecklinger en SEL, on, qui havia estat tècnic en electrònica des del 1972 al 1986, va desenrotllar la seua aptitud de «corredor de curses verticals». «Per això és millor que us adreceu a ell en qualitat de director de la fabricació d'aparells que de la tècnica militar».

Un altre ex-col·lega seu considerava superflu tant de mirament: «Probablement, tant li fa vendre carros de fenc com míssils, mentre pugui ser el número u». Mecklinger és, indirectament, del mateix parer que ell: «Un home sense ambició, per a mi no és un home».

La millor defensa per a Mecklinger con-

tinua sent la cuirassa protectora nuclear que no està autoritzada en el seu país, perquè ¿per què parlar-ne més? Són suaus aquests polítics; primer envien cordials salutacions olímpiques i després parlen de zona de crisi. I sí, sí, sí, ell subministraria en tot moment mercaderia de MBB a Sud-àfrica, si estiguera permès. Mai forma un judici, diu el rodamón Mecklinger, si no coneix bé un país: Sud-àfrica, la coneix magníficament bé i opina que l'*apartheid* no hauria de modificar-se més que en petites dosis, perquè si no, els negres iniciarien una guerra fratricida i els comunistes bombardejarien el cap de Bona Esperança. «I, ¿com ens arribaria a nosaltres el fuel-oil?».

També subministraria armes —perdó, sistemes de defensa— a l'Aràbia Saudita amb la consciència més tranquil·la del món. «Només quan no sé què es proposen,estic rigorosament en contra...». La pregunta de com pretén ell saber tan exactament quin dels 180 governs que hi ha en el món té, precisament en aquest moment, intencions pacífiques i quin trama alguna cosa dubtosa, no té una resposta massa clara.

«Et dirà amb tota certesa, que si no ho fa ell, ho farà algun altre i, probablement, pitjor», opinava l'home de SEL a qui jo havia demanat, encaridament, informes sobre què era el que podia haver induït aquest prestigiós i ben retribuït delegat general a acceptar un treball tan discutible moralment i tan ple de riscos. «I segur que t'ix també amb el famós argument dels llocs de treball...».

No, tot un Mecklinger no argumenta, com és natural, d'una manera tan primitiva. Vegem, el 24% de les operacions comercials de la MBB són de tècnica militar, i això comporta 6.873 llocs de treball. Qüestió de definició. Direm de passada que a això cal afegir el 27% de les operacions comercials i 11.774 llocs de treball en la fabricació d'avions militars. Mecklinger diu que estem acabant a poc a poc amb la seua paciència: si volem retratar-lo com un armer, serà millor que agafem la llibreta de notes i la càmera. ¿Té ell, potser, l'aspecte d'algú que s'haja ficat en la MBB perquè el fascinen «uns trastos que desapareixen i tiren fum i fan una detonació?».

Va ser una cosa totalment diferent. Quan el doctor H. C. Max Stribl, president del consell d'administració de MBB i actualment president del govern de Baviera, l'instà, el 1986, que entrara en MBB posant-li el bastó de comandament en la motxilla d'aspirant al tron de la presidència del consell d'administració, tenia, precisament també, el desig que Mecklinger s'ocupara, d'entrada, activament de la tècnica militar. Això, al cap i a la fi, és així en tots els nomenaments d'aquest tipus, la granera nova, abans de res, ha de mostrar el seu compromís començant per agranar el corral menys racional des del punt de vista econòmic. Però Mecklinger, ¡quantas vegades ho haurà de dir!, és més que res un d'aquells que valoren i busquen l'aventura de la tecnologia, dels que somien amb un Silicon-Valley alemany a Ottobrunn, amb l'infinit factible. I en tot Alemanya, potser en tot Europa, no hi ha, segons ell, cap altre consorci d'investigadors més idoni que MBB.

Fluïdes, categòriques i sempre plenes d'humor, arriben les respostes. Només una vegada una vacil·lació davant la pregunta de si el doctor Mecklinger ha permès que li mostren imatges de sers humans —exclusivament per interès empresarial i per motius tecnològics— que hagen estat en contacte amb l'altre costat d'un míssil MBB. Aquesta pregunta no agrada. Pausa. Després, un «no» amb tres signes d'exclamació. Pausa. Després: «¿Per què no se'n va amb aquesta pregunta a Solingen?».

¿Com que a Solingen? «Allí viuen els més importants fabricants de ganivets de cuina. També es cometen assassinats amb ganivets de cuina, i no pocs. ¿És que el fabricant n'és el responsable?».

A la pregunta, més senzilla, de si considera que hi ha armes bones i armes dolentes, reacciona més hàbilment: sobre les armes biològiques i químiques no cal discutir. Però ell s'oposaria vehementment si algú de MBB volguera establir un negoci a partir de la demanda, que de totes totes existeix en el mercat, d'armes a distància i portes elèctriques.

Perquè això ja no és *swet*, ja no es tracta d'alta tecnologia per a intimidació de potències estrangeres de Mart o de Moscou. Això ja no és abellidor. Això ja són armes amb les quals el policia d'interior va contra els manifestants... contra gent com el fill de Mecklinger, de 26 anys, que estudia psicologia a Berlín. I, ¡què sap en realitat un pare!, potser també participa en *manis* contra la crisi de la universitat. ¡Però segur que no amb una *cufia* palestina!, i és per això que Mecklinger està, sense reserves, a favor de la prohibició de disfressar-se en les manifestacions.

¿De quina manera hauria reaccionat Mecklinger si el seu fill renunciara a fer el servei militar? Mecklinger té motiu per a exhibir un somriure de conill d'un metre,

ja que el seu fill és objector de consciència i ha fet el servei civil en una clínica de xiquets minusvàlids. Com a cap de la MBB Mecklinger rebutjaria, i estaria obligat a fer-ho, algú així ja a partir del test de contractació. Però primer és l'obligació que la devoció. Mecklinger, ell mateix alliberat definitivament del servei militar el mes passat amb la promoció del 37, manté una excel·lent relació amb els seus fills, diu.

Fa 25 anys, Mecklinger va ingressar en la CDU (Unió Cristiano-Demòcrata) i, des d'aleshores, no ha votat mai una altra cosa. Està plenament amb ells. ¿I per què no ha tingut mai el cuquet de ficar-se ell mateix en política? Tenir-lo, l'ha tingut, diu Mecklinger. També l'altra part l'ha tingut: «Dues vegades, fins on jo sé, s'ha parlat de mi com a secretari d'estat. Una vegada de Correus, i una altra de la Bundeswehr (l'exèrcit de la RFA). ¿I? Hi ha la qüestió dels diners. Mecklinger troba molt mala-

ment que en el seu país fins i tot el canceller cobre només la meitat del que guanya un empresari mitjanament hàbil en el mercat lliure. Ell s'estima més els EUA, on els grans empresaris, amb el consentiment general, continuen pagant en secret la diferència entre el sou ministerial i el salari industrial, a la gent que ells mateix han cridat a ocupar càrrecs polítics. Però entre nosaltres, «la competència és sempre molt envejosa».

De tots els dirigents occidentals, pot dir que és Kohl qui més respecte li infon. Perquè «quan entra en una sala, es fa el silenci. Aleshores els qui tenen angoixa existencial, al seu costat, tanquen la boca».

Amb això tornem al tema de la lleialtat. ¿No tem Mecklinger que la seua «meravellosa i única tropa» diga les coses buscant només complaure'l? ¿El contradueix encara sovint? ¿Li porta la contrària algú amb capacitat de parer-li els peus?

Mecklinger diu que sí, que ell reflexiona moltes vegades sobre aquestes coses. En el refugi d'esquí li agrada conversar amb els esquiadors de les planúries alemanyes. Embolica els seus col·laboradors en discussions sobre les *evibracions*. Una paraula que ni tan sols existeix. Amb això vol saber si ells es declaren fervents partidaris de l'*evibració* o si reconeixen honradament que mai n'havien sentit parlar.

Que aquests jocs li asseguruen o no el poder.—en els pròxims dies en sentirem parlar i podrem llegir-ho, perquè no són, de moment, massa bones les cartes del Dr. Roland Mecklinger; *el corredor vertical* es prepara ja per al primer recolzament en la seua cursa. Ens trobem per segona vegada, en aquesta ocasió en el Senator-Lounge de l'aeroport d'Hamburg. Està més dinàmic i més encisador que mai. Però «per desgràcia sóc un home sense rodes». Deu ser que en la fusió de Mercedes i MBB té por de perdre.

Deu voler dir que els de Daimler volen cobrir vacants de l'equip director d'Aerospace, que absorbiria MBB, amb veterans de Benz de la reserva, amb la qual cosa Mecklinger descendiria cap al quart lloc, en comptes d'ascendir cap al primer. Això, no ho acceptarà. En aquest joc no participa el *fan* del tennis.

Al cap i a la fi, ell havia rebut de Streibl un contracte de jugador amb el número 1 de la llista: només calia esperar la jubilació del mascle dominant en exercici, Hans Arnt Vogels, de 63 anys. ¿I ara, situat ja en els quarts de final? Llavors Mecklinger preferirà dirigir la seua mirada cap a qualsevol altre lloc del Gran Open de la indústria. Si no el volen dalt del tot, s'estima més anar-se'n «amb una declaració d'amor a l'Aerospace alemanya als llavis».

© Stern 1989